

## Arrest

nr. 285 965 van 10 maart 2023  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT  
Sint-Quentinstraat 3  
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 3 november 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 oktober 2022 tot weigering van machtiging tot verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 oktober 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna: het uitvoeringsbesluit 2022/382).

1.2. Op 5 oktober 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Krachtens de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet) en artikel 2, van het uitvoeringsbesluit (EU)*

*2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382), wordt u geen machtiging tot verblijf toegekend, om volgende redenen:*

*Op 05.10.2022 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.*

*In het kader van deze aanvraag legde u een certificaat voor terugkeer naar Oekraïne (CR338811) voor, uitgegeven op 03.10.2022 en geldig tot 31.10.2022. U verklaarde dat u Oekraïne verliet in 2005 samen met uw moeder en twee zussen. U verklaarde dat u in België verbleef tot 2007-2008 en dat u dan met uw familie enkele maanden in Frankrijk verbleef. U verklaarde dat u nadien terugkeerde naar België en hier bleef tot 2018-2019. U verklaarde dat u daarna even verbleef in Polen, Nederland, Duitsland en Tsjechië. U verklaarde dat u terugkeerde naar België in 2020 voor de begrafenis van uw moeder. U verklaarde dat u een aantal keren probeerde terug te keren naar Oekraïne maar dat dit niet mogelijk was omdat u enkel een geboortecertificaat had. U verklaarde dat u terugkeerde naar België toen de oorlog uitbrak. U verklaarde dat u niet meer terugkeerde naar Oekraïne sinds 2005.*

*U verklaarde dat uw twee zussen legaal in België verblijven. We wijzen erop dat een gezinsleven tussen deze familieleden niet verondersteld wordt zonder dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond die de normaal affectieve banden overstijgen. U toonde niet aan dat er dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn. Bovendien wijzen we er op dat het contact kan behouden worden middels moderne communicatietechnologie en korte bezoeken in elke Staat waartoe u beiden toegang heeft. Bijgevolg houdt deze beslissing geen schending in van artikel 8 van het EVRM.*

*Artikel 2 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 bepaalt de personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is.*

*Op basis van artikel 2, lid 1, a), van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 en uit de overwegingen van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, en meer in het bijzonder uit overweging 14, blijkt duidelijk dat u, die reeds geruime tijd Oekraïne verlaten heeft, niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen valt. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.”*

## 2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 57/29, §1 en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 7 van het richtlijn 2001/55/EG van de Raad van de Europese Unie van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen (hierna: richtlijn 2001/55/EG), het gelijkheidsbeginsel, zoals gewaarborgd door de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 20 van het Handvest van de

grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), en van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

*“Eerste onderdeel*

*Artikel 57/29, §1 van de wet van 15.12.1980 leest als volgt:*

*“§ 1. In geval van een massale toestroom of een imminente massale toestroom van ontheemden naar lidstaten van de Europese Unie die is vastgesteld bij een besluit van de Raad van de Europese Unie dat is uitgevaardigd met toepassing van richtlijn 2001/55/EG van de Raad van de Europese Unie van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen, genieten de personen die tot de in dat besluit omschreven bijzondere groepen behoren vanaf de daarin vastgestelde datum tijdelijke bescherming. ”*

*Op deze manier vormt het artikel de omzetting naar Belgisch recht van artikel 5, lid 1 tot en met 3 van de richtlijn 2001/55/EG, dat het volgende stelt:*

*“1. De massale toestroom van ontheemden wordt vastgesteld bij een besluit van de Raad dat met gekwalificeerde meerderheid van stemmen wordt genomen op voorstel van de Commissie, die tevens elk verzoek van een lidstaat om de Raad een voorstel voor te leggen, onderzoekt.*

*2. Het voorstel van de Commissie omvat ten minste:*

*a) de omschrijving van de specifieke groepen personen waarop de tijdelijke bescherming van toepassing is;*

*b) de datum waarop de regeling inzake tijdelijke bescherming ingaat;*

*c) een raming van de omvang van de verplaatsingen van ontheemden.*

*3. Het besluit van de Raad heeft tot gevolg dat de ontheemden waarop het betrekking heeft in alle lidstaten tijdelijke bescherming krijgen, overeenkomstig de bepalingen van deze richtlijn.*

*Het besluit omvat ten minste:*

*a) een omschrijving van de specifieke groepen personen waarop de tijdelijke bescherming van toepassing is;*

*b) de datum waarop de tijdelijke bescherming ingaat;*

*c) informatie van de lidstaten over hun opvangcapaciteit;*

*d) informatie van de Commissie, het UNHCR en andere bevoegde internationale organisaties. ”*

*Naar aanleiding van de Russische invasie van Oekraïne op 24.02.2022, heeft de Raad van de Europese Unie op 04.03.2022 een uitvoeringsbesluit in de zin van voormelde artikelen genomen. Concreet stelt Uitvoeringsbesluit 2022/382 vast dat er een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne richting de Unie ontstaan is als gevolg van het gewapend conflict.*

*Artikel 2, lid 1 van dit uitvoeringsbesluit definieert wie er binnen het toepassingsgebied van de tijdelijke bescherming valt:*

*“1. Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon:*

*a) Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven;*

*b) staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne internationale bescherming of gelijkwaardige nationale bescherming genoten;*

*c) gezinsleden van de in punten a) en b) genoemde personen.*

*De verzoeker verbleef niet in Oekraïne op 24.02.2022, en valt als zodanig inderdaad buiten het strikte toepassingsgebied van artikel 2, lid 1 van uitvoeringsbesluit 2022/382. Dat betekent echter niet dat hij geen recht heeft op de tijdelijke bescherming.*

*Artikel 2, lid 3 van uitvoeringsbesluit 2022/382 stelt immers het volgende:*

*“3. Overeenkomstig artikel 7 van Richtlijn 2001/55/EG kunnen de lidstaten dit besluit ook toepassen op andere personen, onder wie staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne, die*

*legaal in Oekraïne verbleven en die niet in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong kunnen terugkeren. " (eigen aanduidingen)*

*Met deze referentie leidt het uitvoeringsbesluit 2022/382 naar artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2001/55/EG dat inderdaad bevestigt dat Lidstaten het toepassingsgebied van de tijdelijke bescherming kunnen uitbreiden*

*"1. De lidstaten kunnen andere categorieën ontheemden dan die welke onder het in artikel 5 bedoelde besluit van de Raad vallen, tijdelijke bescherming krachtens deze richtlijn bieden ingeval deze om dezelfde redenen ontheemd zijn en uit hetzelfde land of dezelfde regio van oorsprong komen. Zij stellen de Raad en de Commissie hiervan onverwijld in kennis."*

*Hoewel dit artikel niet omgezet is naar Belgisch recht, is de bewoording onvoorwaardelijk, voldoende duidelijk en nauwkeurig, waardoor het rechtstreekse werking heeft (cf. Hof van Justitie van de Europese Unie 05.10.2004, Pfeiffer nr. C-397/01 t.e.m. C-403/01, §103).*

*Overweging (14) van het uitvoeringsbesluit 2022/382 verduidelijkt in welke zin de Lidstaten het toepassingsgebied kunnen uitbreiden:*

*"14) De lidstaten kunnen ook andere categorieën van ontheemden dan die waarop dit besluit van toepassing is, tijdelijke bescherming bieden indien die personen om dezelfde redenen ontheemd zijn geraakt uit hetzelfde land of dezelfde regio van oorsprong als bedoeld in dit besluit. In dat geval moeten de lidstaten de Raad en de Commissie daar onmiddellijk van in kennis stellen. In dat verband moeten de lidstaten worden aangemoedigd te overwegen de tijdelijke bescherming uit te breiden tot personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht omdat de spanningen toenamen of die zich net vóór die datum op het grondgebied van de Unie bevonden (bijvoorbeeld voor vakantie of werk) en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar Oekraïne kunnen terugkeren(eigen aanduidingen)*

*Specifiek met betrekking tot Uitvoeringsbesluit 2022/382 en overweging (14) heeft de Europese Commissie in haar operationele richtsnoeren de volgende aanbeveling opgenomen:*

*"De volgende categorieën ontheemden hebben in beginsel geen recht op tijdelijke bescherming als bedoeld in Richtlijn 2001/55/EG of passende bescherming uit hoofde van het nationale recht:*

*(1) Oekraïense onderdanen die in Oekraïne verbleven en die vóór 24 februari 2022 uit Oekraïne ontheemd zijn geraakt of die zich vóór die datum buiten Oekraïne bevonden, bijvoorbeeld vanwege werk, studie, vakantie, familiebezoek, medisch onderzoek of een andere reden;*

*[...]*

*Overeenkomstig artikel 7, lid 1, van Richtlijn 2001/55/EG kunnen de lidstaten evenwel andere categorieën ontheemden dan die welke onder het besluit van de Raad vallen, tijdelijke bescherming krachtens deze richtlijn bieden ingeval deze om dezelfde redenen ontheemd zijn en uit hetzelfde land of dezelfde regio van oorsprong komen. [...]*

*In overeenstemming met overweging 14 van het besluit van de Raad moedigt de Commissie de lidstaten sterk aan te overwegen de tijdelijke bescherming uit te breiden, met name tot personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht (de in de punten 1 en 2 hierboven genoemde personen) omdat de spanningen toenamen of die zich net vóór die datum op het grondgebied van de Unie of een ander derde land bevonden (bijvoorbeeld vanwege vakantie, werk of familie) en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar Oekraïne kunnen terugkeren.*

*Deze personen zullen in de huidige situatie hoe dan ook niet naar Oekraïne kunnen terugkeren als hun land van oorsprong of toevlucht. Het alternatief bestaat erin deze personen onmiddellijke toegang tot asielprocedures te geven en hun zaak prioritair te behandelen, aangezien zij onmiddellijke bescherming nodig hebben op dezelfde wijze als Oekraïners die op 24 februari zijn gevlucht.*

*Ook de lidstaten zouden baat hebben bij het verlenen van tijdelijke bescherming vanwege de eenvoud van de procedure, hetgeen ook het risico van overbelasting van het asielstelsel verder beperkt." (aanduidingen in de originele tekst)*

*Overweging (14) van het uitvoeringsbesluit 2022/382, en in navolging de richtsnoeren van de Commissie, gebruikt het nevenschikkend voegwoord "of", en is dus niet alleen van toepassing op*

mensen die Oekraïne vlak voor 24.02.2022 ontvlucht zijn, maar ook op Oekraïense onderdanen die zich voor die datum reeds op het grondgebied van de EU bevonden. Hoewel het twee onderscheiden categorieën betreft die beiden aanspraak maken op de tijdelijke bescherming, heeft Uw Raad in arrest 277.646 van 20.09.2022 enkel rekening gehouden met de eerste categorie.

Verzoeker voldoet nochtans, aangezien hij zich net voor 24.02.2022 reeds op het grondgebied van de EU bevond, volledig aan het toepassingsgebied van artikel 7 van de Richtlijn 2001/55/EG en de aanbevelingen van de Europese Commissie betreffende de uitvoering van Uitvoeringsbesluit 2022/382.

De bestreden beslissing motiveert daarentegen niet waarom verzoeker als Oekraïens onderdaan geen recht zou hebben op de tijdelijke bescherming op basis van artikel 2, lid 3 van het uitvoeringsbesluit en artikel 7 van Richtlijn 2001/55/EG. Op deze manier schendt de bestreden beslissing artikel 57/29, §1 van de wet van 15.12.1980, gelezen op richtlijnconforme wijze in het licht van artikel 7 van Richtlijn 2001/55/EG, de formele motiveringsplicht uit artikel 62, §2 van de wet van 15.12.1980, artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, en de zorgvuldigheidsplicht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur.

#### *Tweede onderdeel*

Terwijl het vorige onderdeel beargumenteert waarom verzoeker op basis van de bewoording van overweging (14) van het Uitvoeringsbesluit 2022/382 wel degelijk recht heeft op de tijdelijke bescherming, onthult de bestreden beslissing eveneens een fundamenteel probleem op het niveau van het Unierecht. De vraag rijst of Uitvoeringsbesluit 2022/382 wel verenigbaar is met het gelijkheidsbeginsel. Gelet op het doel van Uitvoeringsbesluit 2022/382, dient de toetsing aan het gelijkheidsbeginsel rekening te houden met de systematische tekortkomingen die het Belgische asielsysteem thans kenmerken.

Artikel 2, lid 1 van het uitvoeringsbesluit 2022/382 beperkt het toepassingsgebied van de tijdelijke bescherming op basis van een louter temporeel criterium: heeft de betrokkene het Oekraïens grondgebied voor of na 24.02.2022 verlaten? Een Oekraïense onderdaan die zijn land van herkomst voor de Russische inval verlaten had, bevindt zich nochtans in een wezenlijk gelijkaardige situatie als iemand die gevlucht is na 24.02.2022. Geen van beiden kan terugkeren naar Oekraïne zonder het risico op blootstelling aan ernstige schade wegens het gewapend conflict.

Een dergelijke verschillende behandeling in gelijkaardige omstandigheden streeft geen legitiem doel na. De bestreden beslissing schiet immers voorbij aan de doelstelling die aan uitvoeringsbesluit 2022/382 ten grondslag ligt, zoals uitgedrukt in overwegingen (7) en (10) van het besluit:

"(7) Die cijfers wijzen erop dat de Unie waarschijnlijk te maken zal krijgen met een situatie van massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne die vanwege de Russische militaire agressie niet kunnen terugkeren naar hun land of regio van oorsprong. De toestroom zou waarschijnlijk van dien aard zijn dat er ook een duidelijk risico bestaat dat de asielstelsels van de lidstaten de aankomsten niet kunnen verwerken zonder nadelige gevolgen voor de goede werking ervan en voor de belangen van de betrokkenen en van andere personen die om bescherming vragen.

[...]

(10) Om die situatie het hoofd te bieden, moet worden vastgesteld dat er sprake is van een massale toestroom van ontheemden in de zin van Richtlijn 2001/55/EG teneinde hun tijdelijke bescherming te bieden." (eigen aanduidingen)

De ontlasting van het asielsysteem is op zich een legitieme doelstelling. Het onderscheid dat de bestreden beslissing in stand houdt, is echter niet pertinent of noodzakelijk om dit doel te bereiken. Door de tijdelijke bescherming te weigeren, laat verweerder de verzoeker immers geen andere keuze dan terug te vallen op een verzoek om internationale bescherming.

De asielprocedure waartoe verzoeker zich zal moeten wenden, zucht echter al meer dan een jaar onder structurele tekortkomingen. Op 19.01.2022 oordeelde de Franstalige rechtbank van eerste aanleg van Brussel dat verweerder het fundamentele recht op asiel schendt. Sindsdien heeft verweerder geen perspectief op beterschap geboden. Integendeel, in oktober 2022 blijven op dagelijkse basis alleenstaande mannen, zoals de verzoeker, verstoken van hun fundamenteel recht op asiel.

Het Asylum Information Database Country Report : Belgium van de European Council on Refugees and Exiles vat de situatie als volgt samen:

"Since October 2021, Belgium is facing a reception crisis that also severely affected the possibility for new applicants to access the asylum procedure. From October 2021 onwards and until the time of writing (end of March 2022), large numbers of single men had to wait in line for days before being able to make their asylum application. As these men were not yet considered 'asylum seekers', they could not claim certain rights linked to this status, such as the right to reception. Consequently, dozens of single men were forced to sleep rough and camp outside the arrival center every night, hoping to be able to introduce their asylum application the following morning. In a judgment of 19 January 2022, the Brussels court of first instance ordered the Belgian state to ensure access to the asylum procedure. In the first period after the judgment, all applicants were once more able to access the asylum procedure. However, the improvement was short-lived; the increase of applicants following the outbreak of the war in Ukraine (mainly prior to the implementation of the temporary protection status for persons fleeing from Ukraine) led to numerous applicants being denied access to the asylum procedure from the first week of March 2022. Access to the asylum procedure remains a major problem at the time of writing. " (eigen aanduidingen)

Een dergelijke situatie zou in het kader van de Dublin-III-verordening een overname van een asioldossier door een andere Lidstaat onmogelijk maken. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna het EHRM genoemd) heeft in het arrest M.S.S. t. België en Griekenland van 21.01.2011 (nr. 30696/09) inderdaad een gebrekkige toegang tot de asielprocedure en buitensporige beslissingstermijnen gekarakteriseerd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3, lid 2 van de Dublin-III-Verordening:

« § 301. La Cour note d'abord les carences liées à l'accès aux procédures et à la procédure d'examen des demandes d'asile (paragrophes 173-188 ci-dessus). A cet égard, elle relève l'information insuffisante des demandeurs d'asile sur les procédures à suivre, les difficultés d'accès aux bâtiments de la préfecture de police de l'Attique, l'absence de système de communication fiable entre les autorités et les intéressés, la pénurie d'interprètes et le manque d'expertise du personnel pour mener les entretiens individuels, le défaut d'assistance judiciaire empêchant en pratique les demandeurs d'asile d'être accompagnés d'un avocat ainsi que la longueur excessive des délais pour obtenir une décision. Ces carences affectent tant les demandeurs d'asile qui arrivent pour la première fois en Grèce que ceux qui sont renvoyés en application du règlement Dublin. » (eigen aanduidingen)

In het arrest N. S. e.a. t. Secretary of State of the Home Department van 21.12.2011 (C-411/10 en C-493/10) heeft het Hof van Justitie van de EU expliciet de voormelde bevindingen van het EHRM in overweging genomen, wat tot de volgende conclusie geleid heeft:

"§ 94. Hieruit volgt dat het, teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen, aan de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, staat, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat" in de zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest." (eigen aanduidingen)

Terwijl deze systemische tekortkomingen een overname in het kader van de Dublin-III-verordening zouden beletten, impliceert de bestreden beslissing dat verzoeker zich moet wenden tot een asielprocedure die kampt met dezelfde gebreken die hem zullen blootstellen aan een schending van artikel 3 EVRM en zijn recht op asiel zoals gewaarborgd door artikel 18 van het EU Handvest.

De verzoeker zal immers geen toegang hebben tot de asielprocedure. De Belgische Staat schendt niet alleen op algemene wijze het fundamentele recht op asiel. Het CGVS heeft op de koop toe voor Oekraïense onderdanen in het bijzonder de behandeling van hun verzoeken om internationale bescherming tot nader order opgeschort. Een aankondiging op de website van het CGVS (stuk 6) wijst asielzoekers met de Oekraïense nationaliteit door naar DVZ:

"Personen met de Oekraïense nationaliteit of personen die in Oekraïne het statuut van internationale bescherming verkregen, hebben de mogelijkheid om tijdelijke bescherming aan te vragen.

*Het CGVS herinnert eraan dat de registratie en de toekenning van de status van tijdelijke bescherming tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoren." (eigen aanduidingen)*

*Terwijl de verweerder met de bestreden beslissing verzoeker dwingt terug te vallen op een asielaanvraag, zal het CGVS verzoeker terugsturen naar verweerder. De Commissie geeft in de hoger geciteerde instructies nochtans een duidelijke keuze: oftewel breiden de Lidstaten het toepassingsgebied van de tijdelijke bescherming uit naar personen die voor 24.02.2022 Oekraïne reeds verlaten hebben, oftewel voorzien de Lidstaten een onmiddellijke toegang tot de asielprocedure waarbij het verzoek om internationale bescherming bij voorrang behandeld wordt.*

*Verweerder doet geen van beide.*

*Van een zorgvuldig bestuur valt nochtans te verwachten dat het iedere kans aangrijpt om de druk op de asielinstanties te verlichten overeenkomstig de doelstelling van uitvoeringsbesluit 2022/382. In plaats daarvan houdt de bestreden beslissing vast aan een arbitrair, temporeel onderscheid, dat op geen enkele wijze in verhouding staat tot het na te streven doel.*

*Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 62, §2 van de wet van 15.12.1980, artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, het gelijkheidsbeginsel, zoals gewaarborgd door artikelen 10 en 11 van de Grondwet, alsook artikel 20 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en de zorgvuldigheidsplicht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur.*

*Derde onderdeel*

*In de mate dat de bestreden beslissing uitvoering geeft aan artikel 2, lid 1 van het uitvoeringsbesluit 2022/382, is een uitlegging van het Unierecht vereist om de wettigheid van uitvoeringsbesluit 2022/382 te kunnen bepalen. Artikel 267 van het Verdrag Betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna VWEU genoemd) stelt over een dergelijke verduidelijking het volgende:*

*"Het Hof van Justitie van de Europese Unie is bevoegd, bij wijze van prejudiciële beslissing, een uitspraak te doen*

*a) over de uitlegging van de Verdragen,*

*b) over de geldigheid en de uitlegging van de handelingen van de instellingen, de organen of de instanties van de Unie,*

*Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechterlijke instantie van een der lidstaten, kan deze instantie, indien zij een beslissing op dit punt noodzakelijk acht voor het wijzen van haar vonnis, het Hof van Justitie verzoeken over deze vraag een uitspraak te doen."*

*Bijgevolg vraagt verzoeker Uw Raad in ondergeschikte orde om de volgende prejudiciële vragen voor te leggen aan het Hof van Justitie van de EU:*

*"Is artikel 2, lid 1 van uitvoeringsbesluit 2022/382 van de Raad van 04.03.2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan, verenigbaar met het gelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van het recht van de EU, voor zover het de tijdelijke bescherming voorbehoudt aan Oekraïense onderdanen, staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die in Oekraïne internationale bescherming of gelijkwaardige nationale bescherming genoten, alsook hun gezinsleden, die op 24.02.2022 of erna het Oekraïense grondgebied verlaten hebben, en dezelfde categorieën van personen uitsluiten van het toepassingsgebied van de tijdelijke bescherming wanneer ze Oekraïne verlaten hebben voor 24.02.2022?*

*"Indien het antwoord op de voorgaande vraag negatief is, is artikel 2, lid 1 van het uitvoeringsbesluit 2022/382 van de Raad van 04.03.2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan, verenigbaar met het gelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van het recht van de EU, indien de Oekraïense onderdanen die reeds voor 24.02.2022 het Oekraïense grondgebied verlaten hadden, moeten*

*terugvallen op een asielprocedure gekenmerkt door systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3, lid 2 van de Verordening 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming*

*dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking)?"*

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

Waar de verzoekende partij betoogt dat er een schending is van de formele motiveringsplicht doordat de bestreden beslissing niet motiveert waarom zij als Oekraïens onderdaan geen recht zou hebben op tijdelijke bescherming op grond van artikel 2, derde lid van het uitvoeringsbesluit 2022/382 en van artikel 7 van de richtlijn 2001/55/EG, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op de uiteenzetting in punt 3.1.7.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de juridische als de feitelijke overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wettelijke bepalingen wordt niet aangetoond.

3.1.3. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven van de bestreden beslissing moet worden aangenomen dat zij doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.1.4. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de artikelen 57/29, §1 en 57/30, §1 van de Vreemdelingenwet en naar artikel 2 van het uitvoeringsbesluit 2022/382.

De voormelde artikelen uit de Vreemdelingenwet maken deel uit van Titel II, Hoofdstuk II*bis* van deze wet dat een omzetting is van de bepalingen van de richtlijn 2001/55/EG.

De richtlijn 2001/55/EG voorziet dat de massale toestroom van ontheemden wordt vastgesteld bij een besluit van de Raad van de Europese Unie dat met gekwalificeerde meerderheid van stemmen wordt genomen en dat dit besluit tot gevolg heeft dat de ontheemden waarop het betrekking heeft in alle lidstaten tijdelijke bescherming krijgen, overeenkomstig de bepalingen van deze richtlijn (artikel 5).

Zoals reeds aangegeven, zijn de bepalingen van de richtlijn 2001/55/EG omgezet in de Belgische wetgeving, meer bepaald in de artikelen 57/29 tot en met 57/36 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/29 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat in geval van een massale toestroom of een imminente massale toestroom van ontheemden naar de lidstaten van de Europese Unie die is vastgesteld bij een besluit van de Raad van de Europese Unie dat is uitgevaardigd met toepassing van de Richtlijn 2001/55/EG, de personen die tot de in dat besluit omschreven bijzondere groepen behoren vanaf de daarin vastgestelde datum tijdelijke bescherming genieten (§1). Deze tijdelijke bescherming wordt in beginsel verleend voor een periode van één jaar vanaf de datum van de inwerkingstelling van de tijdelijke bescherming en deze termijn wordt automatisch verlengd met zes maanden voor een tweede periode van één jaar. De totale periode van twee jaar kan worden verlengd voor een nieuwe periode van maximaal één jaar door een nieuw besluit van de Raad van de Europese Unie (§ 2).

De richtlijn 2001/55/EG vindt een eerste concrete toepassing met het uitvoeringsbesluit 2022/382.

Artikel 2 van dit besluit verduidelijkt de personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is, met name:

*“1. Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon:*

- a) Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven;*
- b) staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne internationale bescherming of gelijkwaardige nationale bescherming genoten;*
- c) gezinsleden van de in punten a) en b) genoemde personen.*

*2. De lidstaten passen dit besluit of passende bescherming uit hoofde van hun eigen nationale recht toe op staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die kunnen aantonen dat zij vóór 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleven op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht is afgegeven, en die niet in staat zijn in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong terug te keren.*

*3. Overeenkomstig artikel 7 van Richtlijn 2001/55/EG kunnen de lidstaten dit besluit ook toepassen op andere personen, onder wie staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne, die legaal in Oekraïne verbleven en die niet in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong kunnen terugkeren.*

*4. Voor de toepassing van lid 1, punt c), worden de volgende personen geacht deel uit te maken van een gezin, voor zover het gezin vóór 24 februari 2022 reeds in Oekraïne een gezin was en in Oekraïne verbleef:*

- a) de huwelijkspartner van een in lid 1, punt a) of punt b), bedoelde persoon of diens niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of in de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld volgens het vreemdelingenrecht van die lidstaat;*
- b) de minderjarige ongehuwde kinderen van een in lid 1, punt a) of punt b), bedoelde persoon of van diens huwelijkspartner, zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen kinderen die binnen of buiten het huwelijk zijn geboren of geadopteerde kinderen;*
- c) andere naaste familieleden die met het gezin samenwoonden ten tijde van de omstandigheden rond de massale toestroom van ontheemden, en die op dat tijdstip volledig of grotendeels afhankelijk waren van een in lid 1, punt a) of punt b), genoemde persoon.”*

3.1.5. De verwerende partij is van oordeel dat de verzoekende partij, die reeds geruime tijd Oekraïne heeft verlaten, niet onder de in het uitvoeringsbesluit 2022/382 genoemde categorieën van personen valt. Zij stelt vast dat de verzoekende partij niet meer naar Oekraïne terugkeerde sinds 2005 en dus niet in Oekraïne verbleef voor 24 februari 2022 en verwijst naar artikel 2, eerste lid, a) van het uitvoeringsbesluit 2022/382 om te stellen dat zij niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in dit besluit, daar zij, die Oekraïne reeds ruime tijd verlaten heeft, niet onder de in het voornoemde uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen valt.

De verzoekende partij betwist niet dat zij niet meer naar Oekraïne terugkeerde sinds 2005 en dus niet in Oekraïne verbleef voor 24 februari 2022. Zij ontkent ook niet dat zij niet onder de strikte lezing van artikel 2, eerste lid, a) van het uitvoeringsbesluit 2022/382 valt.

Zij betoogt dat dit echter niet betekent dat zij geen recht heeft op tijdelijke bescherming, waarbij zij wijst op artikel 2, derde lid van voormeld uitvoeringsbesluit en artikel 7, eerste lid van de richtlijn 2001/55/EG waarin bevestigd wordt dat de lidstaten het toepassingsgebied van de tijdelijke bescherming kunnen uitbreiden en waarbij zij stelt dat hoewel laatstgenoemde bepaling niet is omgezet naar Belgisch recht, de bewoording onvoorwaardelijk, voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn, waardoor het rechtstreekse werking heeft. Zij wijst erop dat overweging 14 van het uitvoeringsbesluit 2022/382 verduidelijkt in welke zin de lidstaten het toepassingsgebied kunnen uitbreiden en verwijst vervolgens naar de richtsnoeren die betrekking hebben op voormeld uitvoeringsbesluit en voormelde overweging. Zij betoogt dat overweging 14 van het uitvoeringsbesluit 2022/382, en in navolging de richtsnoeren van de Commissie, gebruik maken van het nevenschikkend voegwoord 'of' en dus niet alleen van toepassing is op mensen die Oekraïne vlak voor 24 februari 2022 ontvlucht zijn, maar ook op Oekraïense onderdanen die zich voor die datum reeds op het grondgebied van de EU bevonden, dat hoewel het twee onderscheiden categorieën betreft die beiden aanspraak maken op de tijdelijke bescherming, de Raad in arrest 277 646 van 20 september 2022 enkel rekening heeft gehouden met de eerste categorie. De verzoekende partij meent dat zij nochtans voldoet aan het toepassingsgebied van artikel 7 van de richtlijn 2001/55/EG en de aanbevelingen van de Commissie, daar zij zich net voor 24 februari 2022 reeds op het grondgebied van de Unie bevond. Zij meent dat er een schending is van artikel 57/29, §1 van de Vreemdelingenwet, gelezen op richtlijnconforme wijze in het licht van artikel 7 van de richtlijn 2001/55/EG, de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, doordat de bestreden beslissing niet motiveert waarom zij als Oekraïens onderdaan geen recht zou hebben op tijdelijke bescherming op grond van artikel 2, derde lid van het uitvoeringsbesluit 2022/382 en van artikel 7 van de richtlijn 2001/55/EG.

3.1.6. Artikel 7, eerste lid van de richtlijn 2001/55/EG bepaalt:

*“1. De lidstaten kunnen andere categorieën ontheemden dan die welke onder het in artikel 5 bedoelde besluit van de Raad vallen, tijdelijke bescherming krachtens deze richtlijn bieden ingeval deze om dezelfde redenen ontheemd zijn en uit hetzelfde land of dezelfde regio van oorsprong komen. Zij stellen de Raad en de Commissie hiervan onverwijld in kennis.”*

Artikel 2, derde lid van het uitvoeringsbesluit 2022/382 bepaalt:

*“3. Overeenkomstig artikel 7 van Richtlijn 2001/55/EG kunnen de lidstaten dit besluit ook toepassen op andere personen, onder wie staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne, die legaal in Oekraïne verbleven en die niet in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong kunnen terugkeren.”*

Aldus kan het toepassingsgebied van het uitvoeringsbesluit 2022/382 uitgebreid worden tot voormelde categorieën van personen overeenkomstig artikel 7 van de richtlijn 2001/55/EG zoals hierboven geciteerd.

Overweging 14 van het uitvoeringsbesluit 2022/382 bepaalt voorts:

*“De lidstaten kunnen ook andere categorieën van ontheemden dan die waarop dit besluit van toepassing is, tijdelijke bescherming bieden indien die personen om dezelfde redenen ontheemd zijn geraakt uit hetzelfde land of dezelfde regio van oorsprong als bedoeld in dit besluit. In dat geval moeten de lidstaten de Raad en de Commissie daar onmiddellijk van in kennis stellen. In dat verband moeten de lidstaten worden aangemoedigd te overwegen de tijdelijke bescherming uit te breiden tot personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht omdat de spanningen toenamen of die zich net vóór die datum op het grondgebied van de Unie bevonden (bijvoorbeeld voor vakantie of werk) en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar Oekraïne kunnen terugkeren.”*

In de Mededeling van de Commissie over operationele richtsnoeren voor de uitvoering van Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (Pb. C 126 I van 21 maart 2022, blz. 1) (hierna: de mededeling) kan betreffende de mogelijkheid tot uitbreiding van de tijdelijke bescherming conform artikel 7, eerste lid van de richtlijn 2001/55/EG en betreffende artikel 2, derde lid en overweging 14 van het uitvoeringsbesluit 2022/382 gelezen worden:

*“Personen die geen recht hebben op tijdelijke bescherming of passende nationale bescherming uit hoofde van het besluit van de Raad en mogelijkheid tot uitbreiding van de tijdelijke bescherming tot deze categorie personen (artikel 7, lid 1, van de richtlijn tijdelijke bescherming)*

*De volgende categorieën ontheemden hebben in beginsel geen recht op tijdelijke bescherming als bedoeld in Richtlijn 2001/55/EG of passende bescherming uit hoofde van het nationale recht:*

*(1) Oekraïense onderdanen die in Oekraïne verbleven en die vóór 24 februari 2022 uit Oekraïne ontheemd zijn geraakt of die zich vóór die datum buiten Oekraïne bevonden, bijvoorbeeld vanwege werk, studie, vakantie, familiebezoek, medisch onderzoek of een andere reden;*

*(...)*

*Overeenkomstig artikel 7, lid 1, van Richtlijn 2001/55/EG kunnen de lidstaten evenwel andere categorieën ontheemden dan die welke onder het besluit van de Raad vallen, tijdelijke bescherming krachtens deze richtlijn bieden ingeval deze om dezelfde redenen ontheemd zijn en uit hetzelfde land of dezelfde regio van oorsprong komen. Zij stellen de Raad en de Commissie hiervan onverwijld in kennis. In artikel 2, lid 3, van het besluit van de Raad wordt in dit verband specifiek verwezen naar andere personen, onder wie staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne, die in Oekraïne verbleven en die niet in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land van oorsprong kunnen terugkeren.*

*In overeenstemming met overweging 14 van het besluit van de Raad moedigt de Commissie de lidstaten sterk aan te overwegen de tijdelijke bescherming uit te breiden, met name tot personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht (de in de punten 1 en 2 hierboven genoemde personen) omdat de spanningen toenamen of die zich net vóór die datum op het grondgebied van de Unie of een ander derde land bevonden (bijvoorbeeld vanwege vakantie, werk of familie) en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar Oekraïne kunnen terugkeren.*

*Deze personen zullen in de huidige situatie hoe dan ook niet naar Oekraïne kunnen terugkeren als hun land van oorsprong of toevlucht. Het alternatief bestaat erin deze personen onmiddellijke toegang tot asielprocedures te geven en hun zaak prioritair te behandelen, aangezien zij onmiddellijke bescherming nodig hebben op dezelfde wijze als Oekraïners die op 24 februari zijn gevlucht.*

*Ook de lidstaten zouden baat hebben bij het verlenen van tijdelijke bescherming vanwege de eenvoud van de procedure, hetgeen ook het risico van overbelasting van het asielstelsel verder beperkt.*

*(...)”*

3.1.7. De Raad stelt vast dat de mededeling van de Europese Commissie niet juridisch bindend is. Voorts wijst de Raad erop dat de mededeling en artikel 7 van de richtlijn 2001/55/EG alsook artikel 2, derde lid en overweging 14 van het uitvoeringsbesluit 2022/382 spreken over ‘kunnen’, wat dus geen verplichting impliceert voor de lidstaten om het toepassingsgebied van artikel 2, eerste lid en tweede lid van het voormelde uitvoeringsbesluit te verruimen. In dat verband merkt de Raad op dat artikel 57/29 van de Vreemdelingenwet enkel bepaalt dat de personen die tot de in het uitvoeringsbesluit omschreven bijzondere groepen behoren vanaf de daarin vastgestelde datum tijdelijke bescherming genieten. De Raad is geen bepaling in het nationaal recht bekend die het toepassingsgebied van de tijdelijke bescherming uitbreidt naar andere categorieën ontheemden. Evenmin blijkt dat België de Raad van de EU en de Europese Commissie onverwijld in kennis heeft gesteld dat ze gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid uit artikel 7, eerste lid van de richtlijn.

Het betoog van de verzoekende partij dat overweging 14 van het uitvoeringsbesluit 2022/382, en in navolging de richtsnoeren van de Commissie, gebruik maken van het nevenschikkend voegwoord ‘of’ en dus niet alleen van toepassing is op mensen die Oekraïne vlak voor 24 februari 2022 ontvlucht zijn, maar ook op Oekraïense onderdanen die zich voor die datum reeds op het grondgebied van de EU bevonden, dat hoewel het twee onderscheiden categorieën betreft die beiden aanspraak maken op de tijdelijke bescherming, de Raad in arrest 277 646 van 20 september 2022 enkel rekening heeft gehouden met de eerste categorie, is aldus, nog los van de vaststelling dat in de bestreden beslissing niet verwezen wordt naar voornoemd arrest van de Raad, niet dienstig.

Evenmin is het betoog dat zij voldoet aan het toepassingsgebied van artikel 7 van de richtlijn 2001/55/EG en de aanbevelingen van de Commissie, daar zij zich net voor 24 februari 2022 reeds op het grondgebied van de Unie bevond, dienstig.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op, betreffende artikel 2, derde lid van het uitvoeringsbesluit 2022/382, dat de verzoekende partij geenszins dienstig naar deze bepaling kan verwijzen daar zij zelf aangeeft de Oekraïense nationaliteit te hebben en deze bepaling betrekking heeft op *“staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne, die legaal in Oekraïne verbleven”*. Daarnaast stelt de Raad ook vast dat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat zij conform artikel 7, eerste lid van

de richtlijn 2011/55/EG “om dezelfde redenen ontheemd” is geraakt uit Oekraïne als de personen die onder het toepassingsgebied van artikel 2, eerste en tweede lid van het uitvoeringsbesluit 2022/382 vallen. Zij heeft Oekraïne immers reeds geruime tijd verlaten, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing en niet ontkend door de verzoekende partij. Zij is sinds 2005 niet meer teruggekeerd naar Oekraïne en heeft aldus Oekraïne reeds 16/17 jaar voor de militaire invasie door de Russische strijdkrachten op 24 februari 2022 verlaten.

De verzoekende partij toont dus niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 57/29 van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat zij niet valt onder het toepassingsgebied voor tijdelijke bescherming, zoals dit duidelijk wordt omschreven in artikel 2, eerste en tweede lid van het uitvoeringsbesluit 2022/382 en door geen gebruik te maken van de discretionaire bevoegdheid om dit toepassingsgebied te verruimen.

Er kan tot slot niet worden vastgesteld dat de verwerende partij op grond van de bepalingen in artikel 7 van de richtlijn 2001/55/EG en/of artikel 2, derde lid van het uitvoeringsbesluit 2022/382 en/of overweging 14 of de hierin opgenomen ‘aanmoediging’, in elk individueel geval bijkomende motieven zou moeten voorzien waarom de tijdelijke bescherming niet alsnog wordt toegekend hoewel de betrokkene niet binnen het toepassingsgebied valt.

3.1.8. Met haar betoog maakt de verzoekende partij een schending van artikel 57/29, §1 van de Vreemdelingenwet en van artikel 7 van de richtlijn 2011/55/EG niet aannemelijk. Evenmin blijkt een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.9. In een tweede onderdeel van het eerste middel stelt de verzoekende partij dat de vraag rijst of het uitvoeringsbesluit 2022/382 wel verenigbaar is met het gelijkheidsbeginsel. Zij stelt dat gelet op het doel van het voornoemde uitvoeringsbesluit bij de toetsing aan het gelijkheidsbeginsel rekening dient gehouden te worden met de systematische tekortkomingen in het Belgische asielsysteem. Zij wijst op artikel 2, eerste lid van het uitvoeringsbesluit 2022/382 en meent dat deze bepaling het toepassingsgebied van de tijdelijke bescherming beperkt op grond van een temporeel criterium, namelijk of de vreemdeling Oekraïne heeft verlaten voor of na 24 februari 2022, dat een Oekraïens onderdaan die zijn land voor de Russische inval verlaten had, zich nochtans in een wezenlijk gelijkaardige situatie bevindt als iemand die gevlucht is na voormelde datum, dat geen van beiden kan terugkeren zonder risico op blootstelling aan ernstige schade wegens het gewapend conflict. Zij meent dat een dergelijke verschillende behandeling in gelijkaardige omstandigheden geen legitiem doel nastreeft, dat de bestreden beslissing voorbij schiet aan de doelstelling van het uitvoeringsbesluit 2022/382 zoals uitgedrukt in overwegingen 7 en 10. Zij meent dat de ontlasting van het asielsysteem op zich een legitieme doelstelling is en dat het onderscheid dat de bestreden beslissing in stand houdt, niet pertinent of noodzakelijk is om dit doel te bereiken, dat immers door de tijdelijke bescherming te weigeren, de verwerende partij de verzoekende partij geen andere keuze laat dan terug te vallen op een verzoek om internationale bescherming, dat de asielprocedure waartoe zij zich zal moeten wenden, al meer dan een jaar zucht onder structurele tekortkomingen, dat op 19 januari 2022 reeds geoordeeld werd dat de verwerende partij het recht op asiel schendt, dat sindsdien de verwerende partij geen beterschap heeft geboden, dat integendeel in oktober 2022 op dagelijkse basis, alleenstaande mannen verstoken blijven van hun fundamenteel recht op asiel. De verzoekende partij wijst ook op het AIDA-rapport over België en stelt dat in een dergelijke situatie een overname van een asioldossier door een andere lidstaat onmogelijk zou zijn, dat het ERHM een gebrekkige toegang tot de asielprocedure en buitensporige beslissingstermijnen gekarakteriseerd heeft als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3, tweede lid van de Dublin III-Verordening, dat het Hof van Justitie deze bevindingen in overweging heeft genomen, dat terwijl deze systematische tekortkomingen een overname in kader van de Dublin III-Verordening zouden beletten, de bestreden beslissing impliceert dat zij zich moet wenden tot een asielprocedure die kampt met dezelfde gebreken die haar zullen blootstellen aan een schending van artikel 3 van het EVRM en haar recht op asiel, gewaarborgd door artikel 18 van het Handvest, dat zij immers geen toegang zal krijgen tot de asielprocedure, dat de verwerende partij niet alleen op algemene wijze het fundamentele recht op asiel schendt, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op de koop toe voor Oekraïense onderdanen in het bijzonder de behandeling van hun verzoeken om internationale behandeling tot nader order heeft opgeschort, dat een aankondiging op de website van het CGVS asielpzoekers met Oekraïense nationaliteit doorstuurt naar de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij meent dan ook dat terwijl de verwerende partij haar met de bestreden beslissing dwingt om terug te vallen op een asielaanvraag, het CGVS haar terug zal sturen naar de verwerende partij, dat de Commissie in de instructies nochtans een duidelijke keuze geeft: “*oftewel breiden de Lidstaten het toepassingsgebied van de tijdelijke bescherming uit naar*

*personen die voor 24.02.2022 Oekraïne reeds verlaten hebben, oftewel voorzien de Lidstaten een onmiddellijke toegang tot de asielprocedure waarbij het verzoek om internationale bescherming bij voorrang behandeld wordt*", dat de verwerende partij geen van beide doet, dat van een zorgvuldig bestuur nochtans te verwachten valt dat het iedere kans aangrijpt om de druk op de asielinstanties te verlichten overeenkomstig de doelstelling van het uitvoeringsbesluit 2022/382, dat in plaats daarvan de bestreden beslissing vast houdt aan een arbitrair, temporeel onderscheid dat op geen enkele wijze in verhouding staat tot het na te streven doel.

3.1.10. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Een verschil in behandeling tussen categorieën van personen kan verder worden ingesteld, voor zover dat verschil evenwel op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is.

De verzoekende partij meent dat een Oekraïens onderdaan die zijn land voor de Russische inval verlaten had, zich in een wezenlijk gelijkaardige situatie bevindt als iemand die gevlucht is na voormelde datum, dat geen van beiden kan terugkeren zonder risico op blootstelling aan ernstige schade wegens het gewapend conflict.

De verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat het hier gelijke gevallen betreft, daar het enerzijds gaat om personen die reeds geruime tijd Oekraïne hebben verlaten en anderzijds om personen die voor 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven en er vertrokken zijn omwille van het conflict dat op die datum begon en er om die reden niet naar kunnen terugkeren. Zelfs indien zou kunnen geoordeeld worden dat het gaat om gelijke gevallen daar zij beiden niet kunnen terugkeren naar Oekraïne, berust het verschil – waardoor de ene categorie wel onder het toepassingsgebied van het uitvoeringsbesluit 2022/382 valt en de andere niet – wel degelijk op een objectief en redelijk verantwoord criterium, namelijk *"Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven"* en *"het sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon"*.

De verzoekende partij meent dat gelet op het doel van het uitvoeringsbesluit 2022/382 bij de toetsing aan het gelijkheidsbeginsel rekening dient gehouden te worden met de systematische tekortkomingen in het Belgische asielsysteem. Zij meent dat de aangekaarte verschillende behandeling in gelijkaardige omstandigheden geen legitiem doel nastreeft, dat de bestreden beslissing voorbij schiet aan de doelstelling van het uitvoeringsbesluit 2022/382 zoals uitgedrukt in overwegingen 7 en 10, doch gaat hiermee volledig voorbij aan het feit dat overwegingen 7 en 10 erop wijzen dat de Unie zal te maken krijgen met een situatie van massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne, dat die toestroom waarschijnlijk van die aard zal zijn dat er een risico is dat de asielstelsels de aankomsten niet kunnen verwerken zonder nadelige gevolgen voor de goede werking ervan, dat om deze situatie het hoofd te bieden, vastgesteld moet worden dat er sprake is van een massale toestroom van ontheemden teneinde hen tijdelijke bescherming te bieden. De doelstelling bestaat er aldus niet in een systeem te voorzien voor alle Oekraïense onderdanen die op dit ogenblik niet kunnen terugkeren omwille van het geweld, doch wel om via een systeem van het bieden van tijdelijke bescherming in de zin van richtlijn 2011/55/EG tegemoet te komen aan de massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne waarmee de Unie te maken zal krijgen om het hoofd te bieden aan de situatie dat deze aankomsten niet zullen kunnen verwerkt worden door de asielstelsels van de lidstaten zonder nadelige gevolgen voor hun goede werking. De verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat zij onder het toepassingsgebied van het uitvoeringsbesluit 2022/382 zou moeten vallen gelet op het doel van dit besluit, daar zij geenszins deel uitmaakt van de "massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne" zoals bedoeld in het uitvoeringsbesluit en er in haar geval ook geen sprake is aldus van een "aankomst" die, door het massale aantal ervan, niet zal kunnen verwerkt worden door de asieldiensten.

De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat de ontlasting van het asielsysteem op zich een legitieme doelstelling is, doch niet dat het onderscheid dat de bestreden beslissing in stand houdt, niet pertinent is om dit doel te bereiken. Immers wordt het asielsysteem wel degelijk ontlast door het feit dat de massale aankomsten niet verwerkt dienen te worden door de asielstelsels van de lidstaten.

De verzoekende partij kan voorts ook gevolgd worden dat door de tijdelijke bescherming te weigeren, de verwerende partij de verzoekende partij geen andere keuze laat dan terug te vallen op een verzoek om internationale bescherming, doch toont hiermee geenszins aan dat afbreuk wordt gedaan aan de doelstelling van het uitvoeringsbesluit 2022/382 die erin bestaat door middel van het verlenen van

tijdelijke bescherming het hoofd te bieden aan de situatie waarin de asielinstanties de aankomsten naar aanleiding van de massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op 24 februari 2022 begon (overwegingen 7, 10 en 11) niet zullen kunnen verwerken.

Voorts voert de verzoekende partij een gans betoog over de asielprocedures waartoe zij zich zal moeten wenden, de structurele tekortkomingen in deze procedure, het feit dat het ERHM een gebrekkige toegang tot de asielprocedure en buitensporige beslissingstermijnen gekarakteriseerd heeft als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3, tweede lid van de Dublin III-Verordening en het Hof van Justitie deze bevindingen in overweging heeft genomen en de bestreden beslissing dus impliceert dat zij zich moet wenden tot een asielprocedure die kampt met dezelfde gebreken die haar zullen blootstellen aan een schending van artikel 3 van het EVRM en van haar recht op asiel, doch blijkt niet dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, en dit na de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op 24 februari 2022 begon, de intentie heeft geuit of een poging heeft ondernomen om een verzoek om internationale bescherming in te stellen. De verzoekende partij toont dan ook geenszins in *concreto* aan dat er voor haar sprake is van een gebrekkige toegang tot de asielprocedure of van buitensporige beslissingstermijnen. Bovendien blijkt niet welk belang de verzoekende partij nog heeft bij haar betoog daar uit informatie overgemaakt door de verwerende partij op 19 januari 2013 (bijlage 26*quinquies*) blijkt dat de verzoekende partij op 6 december 2022 wel degelijk in de mogelijkheid is geweest om een (volgend) verzoek om internationale bescherming in te dienen, en dus duidelijk toegang heeft verkregen tot de asielprocedure en er aldus heden, in zoverre nog geen beslissing zou genomen zijn omtrent dit verzoek, nog geenszins sprake kan zijn van buitensporige beslissingstermijnen. Gelet op het voorgaande, waaruit wel degelijk blijkt dat zij in de mogelijkheid is gesteld om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat dit verzoek ook werd geregistreerd, toont de verzoekende partij niet aan dat zij dient terug te vallen op een asielaanvraag maar dat het CGVS haar terug zal sturen naar de verwerende partij. Immers vermeldt de voormelde bijlage 26*quinquies* dat de verzoekende partij in het Rijk mag verblijven in afwachting van een beslissing van het CGVS. De loutere vermelding op de website van het CGVS doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Betreffende het betoog dat de Commissie in de instructies nochtans een duidelijke keuze geven: *“oftewel breiden de Lidstaten het toepassingsgebied van de tijdelijke bescherming uit naar personen die voor 24.02.2022 Oekraïne reeds verlaten hebben, oftewel voorzien de Lidstaten een onmiddellijke toegang tot de asielprocedure waarbij het verzoek om internationale bescherming bij voorrang behandeld wordt”*, verduidelijkt de verzoekende partij geenszins wat zij bedoelt met ‘de instructies’ en, in zoverre zij doelt op de mededeling, waar dergelijke keuze wordt gesteld.

De Raad vermoedt dat de verzoekende partij doelt op deze alinea in de mededeling:

*“In overeenstemming met overweging 14 van het besluit van de Raad moedigt de Commissie de lidstaten sterk aan te overwegen de tijdelijke bescherming uit te breiden, met name tot personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht (de in de punten 1 en 2 hierboven genoemde personen) omdat de spanningen toenamen of die zich net vóór die datum op het grondgebied van de Unie of een ander derde land bevonden (bijvoorbeeld vanwege vakantie, werk of familie) en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar Oekraïne kunnen terugkeren. Deze personen zullen in de huidige situatie hoe dan ook niet naar Oekraïne kunnen terugkeren als hun land van oorsprong of toevlucht.*

*Het alternatief bestaat erin deze personen onmiddellijke toegang tot asielprocedures te geven en hun zaak prioritair te behandelen, aangezien zij onmiddellijke bescherming nodig hebben op dezelfde wijze als Oekraïners die op 24 februari zijn gevlucht.”*

Vooreerst stelt de Raad vast dat, gezien de verzoekende partij geenszins aantoont de intentie te hebben gehad of een poging te hebben ondernomen voor de bestreden beslissing om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en intussen blijkt dat zij in de mogelijkheid werd gesteld om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, niet blijkt dat éénmaal vaststond dat de verzoekende partij niet viel onder het toepassingsgebied van het uitvoeringsbesluit 2022/382, zij geen onmiddellijke toegang zou verkregen hebben tot de asielprocedure. De verzoekende partij toont met haar betoog ook niet aan dat haar dossier niet prioritair zal behandeld worden.

Bovendien blijkt ook niet dat de verzoekende partij valt onder “deze personen” die “onmiddellijke toegang tot asielprocedures” dienen te krijgen, daar het gaat om “personen die Oekraïne kort voor 24

februari 2022 zijn ontvlucht (de in de punten 1 en 2 hierboven genoemde personen) omdat de spanningen toenamen of die zich net vóór die datum op het grondgebied van de Unie of een ander derde land bevonden (bijvoorbeeld vanwege vakantie, werk of familie) en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar Oekraïne kunnen terugkeren". Immers betreffen de in punt 1 genoemde personen "Oekraïense onderdanen die in Oekraïne verbleven en die vóór 24 februari 2022 uit Oekraïne ontheemd zijn geraakt of die zich vóór die datum buiten Oekraïne bevonden, bijvoorbeeld vanwege werk, studie, vakantie, familiebezoek, medisch onderzoek of een andere reden". Gelet op het feit dat het dient te gaan om Oekraïense onderdanen die in Oekraïne verbleven en zich net voor 24 februari 2022 buiten Oekraïne bevonden, en zij geen Oekraïense onderdaan is die in Oekraïne verbleef, gelet op het feit dat zij Oekraïne reeds sinds 2005 heeft verlaten, valt zij aldus niet onder "deze personen" die "onmiddellijke toegang tot asielprocedures" dienen te krijgen, zoals vermeld in de mededeling.

De verzoekende partij maakt aldus met haar betoog niet aannemelijk dat er sprake is van een onzorgvuldig optreden van het bestuur of van een schending van het gelijkheidsbeginsel nu zij niet aannemelijk maakt dat er sprake is van een "een arbitrair, temporeel onderscheid, dat op geen enkele wijze in verhouding staat tot het na te streven doel".

3.1.11. De verzoekende partij maakt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of het gelijkheidsbeginsel, zoals gewaarborgd door de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 20 van het Handvest, niet aannemelijk.

3.1.12. De verzoekende partij vraagt in een derde onderdeel de Raad om prejudiciële vragen – zoals geciteerd onder punt 3.1.1. – voor te leggen aan het Hof van Justitie.

3.1.13. De Raad wijst er evenwel op dat krachtens artikel 267, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen "volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep". Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, nr. C-210/06, Cartesio, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, nr. C-99/00, Lyckeskog, r.o. 16-17). Daar zijn uitspraken overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, §2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de door de verzoekende partij voorgestelde prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie.

3.1.14. De verzoekende partij toont met haar betoog de schending van de door haar in het eerste middel geschonden geachte bepalingen en beginselen niet aan.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur.

3.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

*"De bestreden beslissing is op een essentieel punt tegenstrijdig. De verweerder stelt immers met contradictoire bewoordingen dat de verzoeker niet onder de in Uitvoeringsbesluit 2022/382 genoemde personen valt:*

*Op basis van artikel 2, lid 1, a) van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 en uit de overwegingen van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, en meer in het bijzonder uit overweging 14, blijkt duidelijk dat u, die reeds geruime tijd Oekraïne verlaten heeft, niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen valt. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.*

*Vreemd genoeg onderbouwt verweerder dit motief met een referentie aan Overweging (14) van het uitvoeringsbesluit, dat juist de aandacht vestigt op een ruimere toepassing van de tijdelijke bescherming waar - gelet op het nevenschikkende voegwoord "of" – verzoeker aanspraak op maakt:*

*14) De lidstaten kunnen ook andere categorieën van ontheemden dan die waarop dit besluit van toepassing is, tijdelijke bescherming bieden indien die personen om dezelfde redenen ontheemd zijn*

*geraakt uit hetzelfde land of dezelfde regio van oorsprong als bedoeld in dit besluit. In dat geval moeten de lidstaten de Raad en de Commissie daar onmiddellijk van in kennis stellen. In dat verband moeten de lidstaten worden aangemoedigd te overwegen de tijdelijke bescherming uit te breiden tot personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht omdat de spanningen toenamen of die zich net vóór die datum op het grondgebied van de Unie bevonden (bijvoorbeeld voor vakantie of werk) en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar Oekraïne kunnen terugkeren.*

*De bestreden beslissing motiveert met andere woorden een strikte toepassing van artikel 2 van Uitvoeringsbesluit 2022/382 door te verwijzen naar de overweging die een afwijking op deze strikte toepassing voorziet. Een dergelijke contradictie is geen deugdelijk motief, en maakt de bestreden beslissing onbegrijpelijk voor verzoeker.*

*De bestreden beslissing schendt als zodanig de materiële motiveringsplicht, zoals die voortvloeit uit artikel 62, §2 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991. Een beslissing die dermate tegenstrijdig is, schendt bovendien de zorgvuldigheidsplicht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur.”*

3.2.2. Voor een theoretische toelichting bij de in het tweede middel geschonden geachte bepalingen en beginselen wijst de Raad op de uiteenzetting in de punten 3.1.2. en 3.1.3.

3.2.3. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is, daar de verwerende partij met contradictoire bewoordingen stelt dat zij niet onder het uitvoeringsbesluit 2022/382 valt, waar zij stelt dat op grond van artikel 2, eerste lid, a) van voormeld besluit en uit de overwegingen van dit besluit, meer bepaald uit overweging 14, duidelijk blijkt dat de verzoekende partij, die reeds geruime tijd Oekraïne heeft verlaten, niet onder de in het besluit genoemde categorieën van personen valt. Vreemd genoeg, zo betoogt de verzoekende partij, onderbouwt de verwerende partij dit motief met een verwijzing naar overweging 14 dat juist de aandacht vestigt op een ruimere toepassing van de tijdelijke bescherming waar zij, gelet op het gebruik van het woord ‘of’, aanspraak op maakt. Zij meent dat de bestreden beslissing een strikte toepassing van artikel 2 van het uitvoeringsbesluit motiveert door te verwijzen naar de overweging die een afwijking op deze strikte toepassing voorziet, dat een dergelijke contradictie geen deugdelijk motief is en de bestreden beslissing voor haar onbegrijpelijk maakt.

3.2.4. Hoewel de verzoekende partij kan gevolgd worden dat overweging 14 van het uitvoeringsbesluit 2022/382 de aandacht vestigt op een ruimere toepassing van de tijdelijke bescherming, zoals voorzien in artikel 2 van voormeld besluit, kan zij niet gevolgd worden waar zij meent dat zij aanspraak zou kunnen maken op het uitgebreide toepassingsgebied van overweging 14. De Raad wijst erop dat overweging 14 melding maakt van een uitbreiding van de tijdelijke bescherming tot personen die zich net voor 24 februari 2022 op het grondgebied van de Unie bevonden, doch in het verband dat het aldus gaat om andere categorieën van ontheemden dan die waarop het besluit van toepassing is, indien die personen “om dezelfde redenen ontheemd zijn geraakt”. Hoewel zou kunnen gesteld worden dat de verzoekende partij, mogelijk samen met andere redenen, omwille van het conflict heden niet kan terugkeren naar Oekraïne, kan geenszins gesteld worden dat zij, die reeds geruime tijd Oekraïne verlaten heeft, om dezelfde redenen – als de personen die vallen onder het toepassingsgebied van het besluit, aldus met name “als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op” 24 februari 2022 begon – ontheemd is geraakt.

Gezien zij aldus om reden dat zij reeds geruime tijd Oekraïne heeft verlaten, niet onder het toepassingsgebied van artikel 2 van het uitvoeringsbesluit 2022/382 valt en evenmin onder de gevallen vermeld in overweging 14 van dit besluit waarin de lidstaten worden aangemoedigd om de tijdelijke bescherming uit te breiden tot bepaalde categorieën van personen, kan niet ingezien worden op welke wijze er sprake zou zijn van een contractie in de motieven waardoor deze niet kunnen begrepen worden door de verzoekende partij. De Raad wijst er ter verduidelijking nog op dat de bestreden beslissing een strikte toepassing van artikel 2 van het uitvoeringsbesluit, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij betoogt, niet motiveert door te verwijzen naar overweging 14 die een afwijking op deze strikte toepassing voorziet. Zij wijst er enkel op dat op grond van artikel 2, eerste lid, a) van het uitvoeringsbesluit 2022/382 ‘en’ uit de overwegingen van dit besluit, meer in het bijzonder 14, blijkt dat de verzoekende partij, die reeds geruime tijd Oekraïne verlaten heeft, niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën valt.

3.2.5. Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van de door haar in het tweede middel geschonden geachte bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 1 en 7 van het Handvest, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur.

3.3.1. Haar derde middel licht de verzoekende partij als volgt toe:

*“De bestreden beslissing stelt dat verzoeker in België geen familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM zou hebben, aangezien hij geen afhankelijkheid ten aanzien van zijn zussen aangetoond zou hebben:*

*U verklaarde dat uw twee zussen legaal in België verblijven. We wijzen er op dat een gezinsleven tussen deze familieleden niet verondersteld wordt zonder dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond die de normaal affectieve banden overstijgen. U toonde niet aan dat er dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn. Bovendien wijzen we er op dat het contact kan behouden worden inmiddels moderne communicatietechnologie en korte bezoeken in elke Staat waartoe u beiden toegang heeft. Bijgevolg houdt deze beslissing geen schending in van artikel 8 van het EVRM.*

*Dit is een zeer restrictieve interpretatie van artikel 8 EVRM, dat niet alleen het familieleven maar ook het privéleven beschermt. Het recht op privéleven omvat ook het sociale leven, de identiteit en de banden met de samenleving van betrokkene. Het EHRM heeft dit expliciet bevestigd in het arrest Üner t. Nederland van 18.10.2006 (nr. 46410/99):*

*« §59. La Cour a jugé dans l'affaire Boulif qu'il lui fallait établir lesdits « principes directeurs » au motif qu'elle n'avait « connu que d'un nombre restreint d'affaires dans lesquelles le principal obstacle à l'expulsion résidait dans les difficultés pour les époux de demeurer ensemble et, en particulier, pour un conjoint et/ou des enfants de vivre dans le pays d'origine de l'autre conjoint » (ibidem, § 48). Il convient de noter toutefois que les trois premiers principes directeurs ne se rapportent pas directement à la vie familiale. Cela amène la Cour à examiner la question de savoir si les critères Boulif sont suffisamment compréhensifs pour pouvoir s'appliquer dans tous les cas concernant l'expulsion et/ou l'interdiction du territoire d'immigrés de longue durée ayant subi une condamnation pénale. Elle observe à cet égard que tous les immigrés installés, indépendamment de la durée de leur résidence dans le pays dont ils sont censés être expulsés, n'ont pas nécessairement une « vie familiale » au sens de l'article 8. Toutefois, dès lors que l'article 8 protège également le droit de nouer et entretenir des liens avec des semblables et avec le monde extérieur (Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02, § 61, CEDH 2002-III) et qu'il englobe parfois des aspects de l'identité sociale d'un individu (Mikulic c. Croatie, no 53176/99, § 53, CEDH 2002-1), il faut accepter que la totalité des liens sociaux entre les immigrés installés et la communauté dans laquelle ils vivent font partie intégrante de la notion de « vie privée » au sens de l'article 8. Indépendamment de l'existence ou non d'une « vie familiale », dès lors, la Cour considère que l'expulsion d'un immigré installé s'analyse en une atteinte à son droit au respect de sa vie privée. C'est en fonction des circonstances de l'affaire portée devant elle que la Cour décidera s'il convient de mettre l'accent sur l'aspect « vie familiale » plutôt que sur l'aspect « vie privée ». » (eigen aanduiding)*

*In arrest Levakovic t. Denemarken van 23.10.2018 (nr. 7841/14) heeft het EHRM bevestigd dat de relatie tussen volwassen broers en zussen bij de afwezigheid van een afhankelijkheidsverhouding deel kan uitmaken van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM:*

*"§35. The Court has previously held that there will be no family life between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia [GC], cited above, § 97; Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000). It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life" rather than the "private life" aspect (see Üner v. the Netherlands [GC], no. 46410/99, § 59, 5 July 2005)."*

*Verzoeker heeft dus wel degelijk een beschermd privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Om te bepalen of een weigering tot verblijfsmachtiging een evenredige inbreuk op dit privéleven vormt, heeft het EHRM criteria ontwikkeld, zoals blijkt uit hetzelfde arrest Levakovic t. Denemarken:*

§ 36. In order to assess whether an expulsion order and the refusal of a residence permit were necessary in a democratic society and proportionate to the legitimate aim pursued under Article 8 of the Convention, the Court has laid down the relevant criteria in its case-law (see *Üner*, cited above, §§ 57-58, and *Maslov v. Austria*, cited above, §§ 68-76). In *Üner*, the Court summarised those criteria as follows:

- the nature and seriousness of the offence committed by the applicant;
  - the length of the applicant's stay in the country from which he or she is to be expelled;
  - the time elapsed since the offence was committed and the applicant's conduct during that period;
  - the nationalities of the various persons concerned;
  - the applicant's family situation, such as the length of a marriage, and other factors expressing the effectiveness of a couple's family life;
  - whether the spouse knew about the offence at the time when he or she entered into a family relationship;
  - whether there are children from the marriage and, if so, their age;
  - the seriousness of the difficulties which the spouse is likely to encounter in the country to which the applicant is to be expelled;
  - the best interests and well-being of the children, in particular the seriousness of the difficulties which any children of the applicant are likely to encounter in the country to which the applicant is to be expelled; and
  - the solidity of social, cultural and family ties with the host country and with the country of destination."
- (eigen aanduidingen)

Het EHRM is weliswaar terughoudend om deze criteria toe te passen wanneer het verblijfstatuut van de betrokkene, zoals in onderhavig geval, van bij het begin precair was.

Niettemin aanvaardt het EHRM dat ook in onrechtmatig verblijf een familie- en privéleven opgebouwd kan worden, mits er sprake is van uitzonderlijke omstandigheden. In arrest *Nunez t. Noorwegen* van 28.09.2011 (nr. 55597/09) oordeelde het EHRM in de volgende zin:

"§ 70. The Court further reiterates that Article 8 does not entail a general obligation for a State to respect immigrants' choice of the country of their residence and to authorise family reunion in its territory. Nevertheless, in a case which concerns family life as well as immigration, the extent of a State's obligations to admit to its territory relatives of persons residing there will vary according to the particular circumstances of the persons involved and the general interest (see *G til*, cited above, § 38; and *Rodrigues da Silva and Hoogkamer*, cited above, § 39).

Factors to be taken into account in this context are the extent to which family life is effectively ruptured, the extent of the ties in the Contracting State, whether there are insurmountable obstacles in the way of the family living in the country of origin of one or more of them and whether there are factors of immigration control (for example, a history of breaches of immigration law) or considerations of public order weighing in favour of exclusion (see *Rodrigues da Silva and Hoogkamer*, cited above, *ibid.*; *Ajayi and Others v. the United Kingdom* (dec.), no. 27663/95, 22 June 1999; *Solomon v. the Netherlands* (dec.), no. 44328/98, 5 September 2000). Another important consideration is whether family life was created at a time when the persons involved were aware that the immigration status of one of them was such that the persistence of that family life within the host State would from the outset be precarious (see *Jerry Olajide Sarumi v. the United Kingdom* (deed, no. 43279/98, 26 January 1999; *Andrey Sheabashov c. la Lettonie* (dec.), no. 50065/99, 22 May 1999). Where this is the case the removal of the non-national family member would be incompatible with Article 8 only in exceptional circumstances (see *Abdulaziz, Cabales and Balkandali*, cited above, § 68; *Mitchell v. the United Kingdom* (dec.), no. 40447/98, 24 November 1998, and *Ajayi and Others*, cited above; *Rodrigues da Silva and Hoogkamer*, cited above, *ibid.*)." (eigen aanduidingen)

In het geval van verzoeker is er inderdaad sprake van uitzonderlijke omstandigheden.

Verzoeker heeft nooit een ouderfiguur gehad, vermits zijn vader hem regelmatig sloeg en zijn moeder vaak afwezig was wegens werk. Zijn oudere zussen waren bijgevolg zijn referentiepunt tijdens zijn tienerjaren, en zijn vandaag de enige familie die hij nog heeft.

Een correcte toepassing van de jurisprudentiële criteria in het onderhavige geval leert dat verzoeker wel degelijk een beschermd privéleven geniet in de zin van artikel 8 EVRM waarop de bestreden beslissing een onevenredige inbreuk maakt. Verzoeker beklemtoont in dit opzicht dat hij op jonge leeftijd naar België gekomen is. Bij deze reis stond hij als minderjarige opgenomen in het paspoort van zijn moeder

(stuk 7). Sindsdien heeft hij meer dan zeventien jaar, oftewel het merendeel van zijn leven, doorgebracht in België. Gedurende deze tijd heeft hij hier school gelopen (stukken 8-12) en de Nederlandse taal geleerd. Zijn zussen - de enige familie die hij overhoudt - verblijven bovendien rechtmatig in België.

Met Oekraïne heeft hij daarentegen geen enkele band meer. Hij heeft geen paspoort, spreekt nauwelijks Oekraïens, en kan het cyrillisch alfabet niet lezen. Het contact met zijn vader is reeds jaren geleden onderbroken, en verzoeker heeft in Oekraïne geen andere familie of kennissenkring op wie hij zou kunnen terugvallen. Bovendien verkeert Oekraïne in een internationaal gewapend conflict, waardoor ieder verblijf in zijn land van herkomst verzoeker zou blootstellen aan een risico op ernstige schade of een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM.

Vreemd genoeg overweegt de bestreden beslissing dat verzoeker zijn familiebanden met moderne communicatietechnologieën zal kunnen onderhouden. Dit is uiterst twijfelachtig, vermits de Oekraïense infrastructuur en energiebevoorrading steeds vaker het doelwit uitmaken van Russische aanvallen.' Zelfs als verzoeker en zijn zussen inderdaad contact (..) kunnen houden, bestaat er het risico dat verzoeker gemobiliseerd wordt, gewond geraakt of het leven laat. Door dit te negeren stelt de bestreden beslissing de verzoeker niet alleen bloot aan een risico op schending van artikel 3 EVRM, maar impliceert het ook een risico voor verzoekers zussen, die wel een rechtmatig verblijf in België hebben, om hun familieband met hun broer doorbroken te zien worden.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat een verwijderingsmaatregel een inbreuk kan vormen op het familie- en privéleven van de achterblijvende familieleden. In het arrest Baltaji t. Bulgarije van 12.07.2011 (nr. 12919/04) oordeelde het EHRM als volgt:

« § 30. La Cour rappelle ensuite que le droit d'entrer et de séjourner dans un pays de son choix n'est pas garanti en tant que tel par la Convention ou ses Protocoles et que chaque Etat a le droit de contrôler l'entrée et le séjour des ressortissants étrangers sur son territoire. Qui plus est, l'article 8 de la Convention n'impose pas aux Etats de respecter le choix d'un couple marié quant à son pays de résidence ou à autoriser le regroupement familial sur son territoire. Toutefois, l'expulsion d'un particulier du pays où résident les membres de sa famille, peut s'analyser en une ingérence au droit de respect de la vie familiale, protégé par l'article 8 de la Convention (voir l'arrêt Al-Nashif précité, § 114).  
[...]

§ 32. La Cour ne perd pas de vue le fait que la séparation de la famille n'a pas duré longtemps : l'intéressé a été en fin de compte rejoint par son épouse et son fils dans leur pays d'origine. Il semble qu'ils se soient tous installés depuis dans un autre pays, en l'occurrence la Fédération de Russie. La Cour observe cependant que c'est la mise en oeuvre des mesures administratives décrétées contre le requérant qui a précipité le départ de Bulgarie des autres membres de sa famille qui se sont retrouvés sans ressources après la cessation de l'activité de la société commerciale fondée et dirigée par leur époux et père (voir paragraphe 17 ci-dessus). Quoi qu'il en soit, la Cour considère que ni la courte durée de la séparation de la famille, ni le fait que celle-ci a pu se réunir dans un autre pays n'affecte en rien son constat que la situation dont se plaint le requérant a constitué une ingérence dans le droit au respect de sa vie familiale. » (eigen aanduidingen)

De bestreden beslissing heeft dit niet in overweging genomen bij de toets aan artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing maakt aldus geen correcte toetsing aan het recht op een familie- en privéleven van verzoeker en zijn zussen, en negeert de breuk van de familiebanden én het (...) risico op ernstige schade die de weigering van verblijfsmachtiging met zich mee zou brengen.

Dit is geen deugdelijke motivatie. Derhalve schendt de bestreden beslissing artikel 62, §2 van de wet van 15.12.1980, alsook artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991. De bestreden beslissing schendt eveneens artikelen 3 en 8 van het EVRM en hun evenknie, artikelen 1 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Ten slotte schendt de bestreden beslissing ook de zorgvuldigheidsplicht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur."

3.3.2. Voor een theoretische toelichting bij de opgeworpen schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad op de uiteenzetting in de punten 3.1.2. en 3.1.3.

3.3.3. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter

ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het derde middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 1 van het Handvest schendt.

Het derde middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3.4. Betreffende het motief dat zij in België geen familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM zou hebben daar zij geen afhankelijkheid ten aanzien van haar zussen heeft aangetoond, meent zij dat dit een zeer restrictieve interpretatie is van artikel 8 van het EVRM, dat niet alleen het familieleden maar ook het privéleven beschermt, dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds heeft bevestigd dat de relatie tussen volwassen broers en zussen bij afwezigheid van een afhankelijkheidsverhouding deel kan uitmaken van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat zij dus wel degelijk een beschermd privéleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij betoogt dat om te bepalen of de weigering tot verblijfsmachtiging een evenredige inbreuk uitmaakt op dit privéleven het EHRM criteria heeft ontwikkeld. Zij wijst erop dat het EHRM weliswaar terughoudend is om deze criteria toe te passen wanneer het verblijfsstatuut van de betrokkene van bij het begin precair was, dat echter het EHRM aanvaardt dat ook in onrechtmatig verblijf een familie- en privéleven kan opgebouwd worden mits er sprake is van uitzonderlijke omstandigheden. Zij meent dat er in haar geval sprake is van uitzonderlijke omstandigheden, dat zij nooit een ouderfiguur heeft gehad, vermits haar vader haar regelmatig sloeg en haar moeder vaak afwezig was wegens werk, dat haar oudere zussen bijgevolg haar referentiepunt waren tijdens haar tienerjaren en vandaag de enige familie zijn die zij nog heeft. Zij meent dat een correcte toepassing van de jurisprudentiële criteria *in casu* leert dat zij wel degelijk een beschermd privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM geniet waarop de bestreden beslissing een onevenredige inbreuk maakt. Zij beklemtoont dat zij op jonge leeftijd naar België is gekomen, dat zij bij deze reis als minderjarige stond opgenomen op het paspoort van haar moeder, dat zij sindsdien meer dan zeventien jaar, oftewel het merendeel van haar leven, doorbracht in België, dat zij gedurende deze tijd hier school heeft gelopen en de Nederlandse taal heeft geleerd, dat haar zussen – de enige familie die zij nog heeft – bovendien rechtmatig in België verblijven. Zij vervolgt dat zij met Oekraïne daarentegen geen enkele band heeft, dat zij geen paspoort meer heeft, nauwelijks Oekraïens spreekt en het cyrillisch alfabet niet kan lezen, dat het contact met haar vader reeds jaren geleden onderbroken is en zij in Oekraïne geen andere familie of kennissenkring heeft op wie zij zou kunnen terugvallen, dat Oekraïne bovendien in een internationaal gewapend conflict verkeert waardoor ieder verblijf in haar land van herkomst haar zou blootstellen aan een risico op ernstige schade of een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Zij meent dat de verwerende partij vreemd genoeg overweegt dat de verzoekende partij haar familiebanden met moderne communicatiemiddelen zal kunnen onderhouden, dat dit uiterst twijfelachtig is, vermits de Oekraïense infrastructuur en energiebevoorrading steeds vaker het doelwit uitmaken van Russische aanvallen, dat zelfs als zij en haar zussen inderdaad contact kunnen houden, er een risico bestaat dat zij gemobiliseerd wordt, gewond raakt of het leven laat, dat door dit te negeren de bestreden beslissing haar niet alleen bloot stelt aan een risico op schending van artikel 3 van het EVRM maar ook een risico impliceert voor haar zussen, die wel een rechtmatig verblijf hebben in België, om hun familieband met hun broer doorbroken te zien. De verzoekende partij wijst erop dat het EHRM reeds heeft geoordeeld dat een verwijderingsmaatregel een inbreuk kan vormen op het familie- en privéleven van de achterblijvende familieleden, dat de bestreden beslissing dit niet in overweging heeft genomen bij de toets aan artikel 8 van het EVRM, dat de bestreden beslissing dus geen correcte toetsing maakt aan het recht op familie- en privéleven van haar en haar zussen en de breuk van de familiebanden en het risico op ernstige schade die de weigering van de verblijfsmachtiging met zich mee zou brengen, zou negeren, dat dit geen deugdelijke motivering is.

3.3.5. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel uitmaakt en ook niet gepaard gaat met een dergelijke maatregel, zodat er geen risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM. De bestreden beslissing houdt enkel in dat de verzoekende partij een verblijfsmachtiging op grond van het uitvoeringsbesluit 2022/382 geweigerd wordt. De verwerende partij kan dan ook niet ten kwade worden geduid geen onderzoek te hebben verricht naar of in de bestreden beslissing geen motivering te hebben opgenomen omtrent een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM, nu de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat.

De verzoekende partij toont een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan. In dit verband maakt de verzoekende partij evenmin een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

3.3.6. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Artikel 7 van het Handvest voorziet in een gelijkaardige bescherming.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij lijkt niet te betwisten dat zij niet kan bogen op een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar zussen, maar meent dat haar relatie met haar zussen deel uitmaakt van haar privéleven en dat dit beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Aangezien de verzoekende partij geen duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België, is er geen sprake van een inmenging en is een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde. Er moet bijgevolg worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om haar op zijn grondgebied te laten verblijven zodat zij haar privé- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Zoals de verzoekende partij ook in haar verzoekschrift erkent, volgt uit de vaste rechtspraak van het EHRM dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij meent dat er in haar geval sprake is van uitzonderlijk omstandigheden doch maakt dit geenszins concreet aannemelijk. Met haar betoog dat haar oudere zussen haar enige referentiepersonen waren tijdens haar tienerjaren, vermits zij nooit een ouderfiguur heeft gehad, vermits haar vader haar regelmatig sloeg en haar moeder vaak afwezig was wegens werk, beperkt zij zich tot loutere beweringen. Bovendien kan omwille van een sterke relatie met de zussen in de tienerjaren bezwaarlijk gesteld worden dat er heden sprake is van uitzonderlijke omstandigheden waarin het privéleven van de verzoekende partij in België zou leiden tot een positieve verplichting voor de staat om haar op het grondgebied te laten verblijven zodat zij haar privéleven kan handhaven. Immers blijkt, zoals in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd en door de verzoekende partij niet wordt betwist, dat de verzoekende partij Oekraïne verliet in 2005 met haar moeder en zussen, dat zij in België verbleef tot 2007-2008 en dan met haar familie enkele maanden in Frankrijk verbleef, dat zij nadien terugkeerde naar België en alhier verbleef tot 2018/2019, dat zij daarna even in Polen, Nederland, Duitsland en Tsjechië verbleef en in 2020 terugkeerde voor de begrafenis van haar moeder. Er blijkt aldus niet dat de verzoekende partij omwille van haar zussen haar privéleven altijd in België beleefd heeft, noch dat zij terugkeerde naar België omwille van de noodzaak van de nabijheid van haar in België tot verblijf gemachtigde zussen om haar privéleven te handhaven. Evenmin voegt de verzoekende partij bij haar verzoekschrift stavingstukken waaruit blijkt dat de nabijheid van de zussen noodzakelijk zou zijn voor het handhaven van het privéleven.

De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij door te wijzen op het feit dat zij op jonge leeftijd naar België is gekomen, dat zij bij deze reis als minderjarige stond opgenomen op het paspoort van haar moeder, dat zij sindsdien meer dan zeventien jaar, oftewel het merendeel van haar leven, doorbracht in België, dat zij gedurende deze tijd hier school heeft gelopen en de Nederlandse taal heeft geleerd en dat haar zussen bovendien rechtmatig in België verblijven, in gebreke blijft om *in concreto*

aan te tonen dat er sprake is van banden die meer verregaand zijn dan de normale bindingen tijdens een precair verblijf en/of dat er sprake is van een reële afhankelijkheid ten opzichte van haar sociaal netwerk in België die een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken. De Raad herhaalt dat niet blijkt, minstens niet wordt aangetoond, dat de verzoekende partij gebonden was/is aan België voor het handhaven of ontwikkelen van een privéleven en wijst er opnieuw op dat de banden die zij aanhaalt met België zoals de aankomst op minderjarige leeftijd en het schoollopen dateren van haar tienerjaren, doch dat de verzoekende partij geenszins *in concreto* aantoont, laat staan staft met bewijsstukken, dat er heden sprake is van uitzonderlijke omstandigheden waarin het privéleven van de verzoekende partij in België zou moeten leiden tot een positieve verplichting voor de staat om haar op het grondgebied te laten verblijven zodat zij haar privéleven alhier kan handhaven.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij met Oekraïne geen enkele band meer heeft, dat zij geen paspoort meer heeft, nauwelijks Oekraïens spreekt en het cyrilisch alfabet niet kan lezen, dat het contact met haar vader reeds jaren geleden onderbroken is en zij in Oekraïne geen andere familie of kennissenkring heeft op wie zij zou kunnen terugvallen, beperkt zij zich grotendeels tot loutere beweringen. Het loutere feit dat de verzoekende partij reeds jaren het land heeft verlaten leidt er niet *ipso facto* toe dat zij met het land geen banden meer zou hebben of de taal niet meer zou spreken en het alfabet niet zou kunnen lezen. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij in 2005 Oekraïne verliet, toen zij aldus ongeveer 10 jaar was. Daarnaast dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij zelf verklaarde dat zij reeds poogde terug te keren naar Oekraïne, wat doet twifelen aan haar stelling dat zij er geen enkele band meer zou hebben. In dit verband wijst de Raad er overigens op dat de bestreden beslissing geenszins een verwijderingsmaatregel inhoudt, nog minder een beslissing waarbij de verzoekende partij verplicht wordt terug te keren naar Oekraïne. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt wordt dan ook niet gesteld dat het contact met haar zussen kan behouden worden middels moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken aan Oekraïne, doch wel door deze middelen en korte bezoeken in elke staat waartoe zij beiden toegang hebben. Haar betoog dat het onderhouden van familiebanden met moderne communicatiemiddelen uiterst twijfelachtig is, vermits de Oekraïense infrastructuur en energiebevoorrading steeds vaker het doelwit uitmaken van Russische aanvallen, dat zelfs als zij en haar zussen inderdaad contact kunnen houden, er een risico bestaat dat zij gemobiliseerd wordt, gewond raakt of het leven laat, dat door dit te negeren de bestreden beslissing een risico impliceert voor haar zussen, die wel een rechtmatig verblijf hebben in België, om hun familieband met hun broer doorbroken te zien, is dan ook niet dienstig.

Het betoog van de verzoekende partij dat het EHRM reeds heeft geoordeeld dat een verwijderingsmaatregel een inbreuk kan vormen op het familie- en privéleven van de achterblijvende familieleden, dat de bestreden beslissing dit niet in overweging heeft genomen bij de toets aan artikel 8 van het EVRM, dat de bestreden beslissing dus geen correcte toetsing maakt aan het recht op het familie- en privéleven van haar en haar zussen en de breuk van de familiebanden en het risico op ernstige schade die de weigering van de verblijfsmachtiging met zich mee zou brengen, zou negeren, dat dit geen deugdelijke motivering is, is aldus gelet op hetgeen voorafgaat en gelet op het feit dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel, niet ernstig.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Nu een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond, wordt evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest aannemelijk gemaakt. In dit verband maakt de verzoekende partij ook geen schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

3.3.7. Het derde middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER